

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRESPONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 cèntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT, DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY I

Barcelona 11 Desembre de 1915

NÚM. 41

La crisi ministerial darrera

romanones novament al Poder... La proposició incidental firmada per tots els quefes de les minories parlamentàries, excepte la regionalista, tingué la força de fer caure'l govern del Sr. Dato. Després de consultes laboriosíssimes, el comte de Romanones s'ha encarregat de formar gabinet.

Indubtablement, en les circumstàncies en que's trova'l món, una crisi ministerial te gravetat, molt més quan ella porta en si, el canvi d'una política.

Però, aquesta política nova que's diu se va a emprendre, te arrels en el país? Veus aquí una pregunta que avui tot-hom contes-taria negativament, perquè tot lo succeït i la manera com s'han desenrotllat els successos inherents a la crisi, fa preveure que tot ha estat un joc que'l com burde per a tancar el Parlament, no per a portar el país per nous viarans polítics que puguin proporcionar-li profit i gloria.

El gabinet del Sr. Dato havia lligat a la seva existència la sort del projecte de reformes militars, posposant la seva aprovació a la de tot altre projecte, inclús dels mateixos presupostos. Aquesta obstinació l'havia conduït a una situació parlamentària violenta; situació que no podia rectificar, però situació també que no podia continuar. Si el Sr. Dato hagués acudit a una votació de la proposició incidental de les minories, de segur l'hauria guanyada i aleshores se veia en la necessitat, davant d'aquet vot de

confiança del Parlament, de seguir en els seus tretze de «o reformes militars o res». Situació que equivalia, si les minories, com era de suposar, no abandonaven tampoc els seus propòsits de posposar a la del projecte de reformes militars, la discussió de projectes econòmics, a tenir el Parlament obert per temps indefinit, que es precisament, lo que no volen en determinades esferes.

Ara... abandonant el govern el Sr. Dato i encarregant-se d'ell el Comte de Romanones, el Parlament queda tancat fins l'hivern vinent. El nou quefe del govern diuen que ha promès celebrar el·leccions ben aviat... Ja'n parlaré d'això... Les el·leccions se celebraran ja ben entrat l'any nou. Després s'obrirà'l Parlament a principis d'istiu. Vindran les «imperiosas vacaciones i fins al Novembre. Total s'haurà passat un any mes sotmetent Espanya a mutisme absolut. Ben mirat, per lo que'ns serveix tenir paraula...

Per lo demés el Ministeri Romanones, es, sens dupte, de mes altura que'l que desapareix. El quefe del partit lliberal ha fet un va-i-tot en quan a persones. Però la política a desenrotllar serà digne d'aquets personatjes? Per de prompte sembla que vol persistir se en la suïcida neutralitat. En aquella de las «neutralidades que matan» que per lo que's veu ja no's recorden que ho haguessin estanmpat en lletres de motillo.

Quan Espanya necessita un revulsiu, quan Espanya necessita un botó de foc que la salvi de la postració en que's trova, Parlament tancat i neutraliat a ultrança.

Realment no hi hem guanyant res amb el canvi de govern.

Quin dia serà, que'l poble desenganyant-se, ho emprengui pel seu compte?

LES HIPOCRESIES DEN CAMBÓ

La caiguda del Govern d'en Dato ha demostrat lo evident de la inconsciència del cap-devanter del regionalisme català.

La seva actitud en les darreres sessions del Congrés era d'una gran hostilitat al govern, segons semblava per la sistemàtica obstrucció que feia la minoria qu'ell presideix als projectes de llei que an en Dato li convenien fossin aprovats; però veus aquí que quan arriba l'hora decisiva de donar la cara i afrontar les responsabilitats, el senyor Cambó amaga el cos i deixa a les demés minories en el moment més culminant del debat. D'això se'n diu encendre un ciri en l'altar i un altre al diable.

Aquesta mena d'estirar i afliurar es impropï d'una minoria d'oposició i aixó ens demostra una vegada més, que'l senyor Cambó es un col·laborador de tots els governs centrals i que amb la seva política resta virtualitat a les reivindicacions de Catalunya, doncs amb els seus equilibris no fa més que ridiculitzar-se i posar de manifest la seva hipocresia que fa que, desafiant a tot-hom no renyeixi amb ningú.

No altre cosa ha demostrat, explicant la seva actitud, doncs ha dit que si feia la obstrucció an en Dato en canvi no hauria votat contra aquest, i que si no firmà la cèlebre proposició que apoià en Romanones, estava no obstant conforme amb l'esperit de la mateixa.

Aixís ell creu resoldre el problema català. En Cambó pensaria pels seus dintres: —si la caiguda del govern fa que pugui en Romanones, com no li he demostrat hostilitat, en treuré tot lo que podré i es probable que sigui molt, i en canvi si continua en Dato, degut a lo intrincada que està la qüestió internacional, i devent estar reconegut per l'acte d'abstenció contra ell, ens concedirà tot lo que'ns plagui.

I aixís son els homes de la Lliga, nadant sempre en dues aigües, embrutint els més sagrats principis, fent no més que obra antipatriòtica, puix si d'ells en tinguéssim d'esperar l'autonomia de Catalunya, els catalans sempre més continuarien sotmesos l jou centralista.

En Cambó mai podrà ésser el mirall nostre. No'ns fem amb hipòcrites.

F. ALTIMIS ROSAL

